

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. lipnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Očinstvo Boga izvora naše nade“ (usp. Lk 11, 1-4)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Bilo je nešto očaravajuće u Isusovoj molitvi, toliko očaravajuće da su ga jednoga dana učenici zamolili da ih uvede u molitvu. Događaj je opisan u Lukinu Evanđelju, koji je najviše od svih evanđelista dokumentirao otajstvo Krista koji moli: Gospodin je molio. Isusove je učenike očito duboko dojmilo što se On, posebno ujutro i navečer, povlači u samoću i „uranja“ u molitvu. I zato su ga, jednoga dana, zamolili da nauči i njih moliti (usp. Lk 11, 1).

Tada Isus predaje molitvu koja je postala kršćanska molitva u pravom smislu riječi: „Očenaš“. Istini za volju, Luka, za razliku od Mateja, prenosi nam Isusovu molitvu u nešto skraćeni obliku, koji započinje jednostavnim zazivom: „Oče“ (r. 2).

Čitavo otajstvo kršćanske molitve je sažeto u tome, u toj riječi: imati hrabrosti nazvati Boga Ocem. To kaže također liturgija kad, pozivajući nas na zajedničko moljenje Isusove molitve, koristi izraz „usuđujemo se govoriti“.

Naime, u oslovljavanju Boga koristiti naziv „Otac“ nije nipošto nešto što se samo po sebi razumije. Nekako smo skloni koristiti uzvišenije naslove, za koje nam se čini da nekako više uvažavaju njegovu transcendenciju. No, zazivati ga kao „Oca“ stavlja nas u povjerljivi odnos s Njim, poput djeteta koje se obraća svome ocu, znajući da ga on ljubi i brine za njega. To je velika revolucija koju kršćanstvo utiskuje u čovjekovu religijsku psihologiju. Otajstvo Boga, koji nas oduvijek očarava i pred kojim se osjećamo malenima, više nam ne ulijeva strah, ne zatire nas, ne ispunjava nas tjeskobom. To je revolucija koju je teško prihvatiti u našoj ljudskoj duši; tako da se čak i u izvješćima o uskrsnuću kaže da žene, nakon što su ugledale prazan grob i anđela, „stanu bježati od groba: spopade ih strah i trepet“ (Mk 16, 8). Ali Isus nam objavljuje Boga koji je dobri Otac i kaže nam: „Ne bojte se!“

Sjetimo se prispodobe o milosrdnom ocu (usp. *Lk 15, 11-32*). Isus pripovijeda o jednom ocu koji zna biti sama ljubav prema svojoj djeci, ocu koji ne kažnjava sina zbog njegove arogancije i koji je kadar čak povjeriti mu njegov dio baštine i pustiti ga da ode od kuće. Bog je Otac, kaže Isus, ali ne na ljudski način, jer nijedan otac na ovome svijetu ne bi se ponio kao što se ponio glavni lik u toj prispodobi. Bog je Otac na svoj način: dobar, slab pred čovjekovom slobodnom voljom, sposoban samo sprežati glagol „ljubav“. Kad se pobunjeni sin, nakon što je protraćio sve što je imao, konačno vraća rodnom domu, taj otac ne primjenjuje kriterije ljudske pravednosti, već osjeća prije svega potrebu za opraštanjem i svojim zagrljajem daje do znanja sinu da mu je nedostajao tijekom čitavog tog dugog vremena odsutnosti, bolno je nedostajao njegovoj očinskoj ljubavi.

Koji li je nedokučivi misterij Bog koji gaji takvu ljubav prema svojoj djeci!

Možda zato apostol Pavao, dozivajući u pamet središte kršćanskog otajstva, nije voljan prevoditi na grčki riječ koju je Isus izgovorio na aramejskom: „abba“. Sveti Pavao, u svojim poslanicama (usp. *Rim 8, 15; Gal 4, 6*), dva puta dotiče tu temu, i dva puta ostavlja taj izraz neprevedenim, u istom onom obliku u kojem ga je izgovorio Isus, „abba“, izraz koji je još prisniji od riječi „otac“ a koji neki prevode s „tata, tatica“.

Draga braćo i sestre, nismo nikada sami. Možemo biti daleko, neprijateljski nastrojeni, možemo se čak izjašnjavati kao osobe „bez Boga“, ali evanđelje Isusa Krista nam otkriva da Bog ne može bez nas: on neće biti Bog „bez čovjeka“; on je taj koji ne može biti bez nas, a to je veliki misterij! Bog ne može biti Bog bez čovjeka: veliki je to misterij! I ta sigurnost je izvor naše nade, koju nalazimo sačuvanu u svim zazivima molitve Očenaš. Kada trebamo pomoć, Isus nam ne kaže da se predamo rezignaciji i zatvaramo u sebe same, već da se obratimo Ocu i od njega zatražimo s povjerenjem što nam je potrebno. Sve naše potrebe, od onih najočitijih i svakodnevnih, poput hrane, zdravlja, posla, sve do potrebe da nam se oprost i da imamo oslonac u napastima, nisu zrcalo naše samoće: postoji naprotiv Otac koji nas uvijek gleda s ljubavlju i koji nas zasigurno neće napustiti.

Sada ću vam nešto predložiti: svaki od nas ima toliko problema i tolike potrebe. Mislimo malo, u tišini, na te probleme i te potrebe. Mislimo također na Oca, našeg Oca, koji ne može biti bez nas, i na to da nas on u ovom trenutku gleda. I svi zajedno, s povjerenjem i nadom, molimo: „Oče naš, koji jesi na nebesima...“.

Apel Svetog Oca

Sutra će se u 13 sati u više zemalja ponovno održati inicijativa „Minuta za mir“, to jest kratki trenutak molitve na obljetnicu susreta u Vatikanu između mene, pokojnog izraelskog predsjednika Peresa i palestinskog predsjednika Abbasa. U našem vremenu postoji velika potreba da kršćani, Židovi i muslimani mole za mir.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana